

SEZTMIÉK TEMPLOUNKBAN

Hétköznapi 18.30
Hétfőn szentségimádás..... 19.00
Csütörtök szentségimádás 19.00
Szombat08.00
Vasárnap..... 08.00; 09.30; 18.00

Minden nap szentségimádás
6:30- 7:30 (zsolozsma 6:30-tól)
Gyónási lehetőség minden mise előtti
15 percben, illetve előre megbeszél
időpontban a plébánián is van
gyónatás.

Görög katolikus misék: minden
hónap 1., 3. és 5. vasárnapján 11.30

SEZTMIÉK ERDŐKERTESÉN

Szombat18.00
Vasárnap.....11.00

SEZTMISE ŐRSZENTMIKLÓSON

Vasárnap.....9.30

SEZTMISE VÁCBOTTYÁNBAN

Vasárnap.....11.00

KÖZÖSSÉGEINK

Ifjúsági közösség: péntek 19:30
Családos közösség: minden hónap
első szombat 17.30
Felnőtt közösség: minden szerda 19.00
Kalász közösség: minden hónap
második vasárnap délután
Szent Antal imaközösség: minden
hónap 13-án 17.30
Szent Anna Bibliakör: hétfő 10.00
Hit és Fény: újságban hirdetett időpont
Gitáros kórus: minden vasárnap 16.30
Karitás: minden hónap második
csütörtök 17.00 (**változott!!**)
Útkeresők: minden kedd 19.00
Dicsőítő csoport: kéthetente szerdán
19.00
Rózsafüzér társulatok: minden hónap
első vasárnapja
Missziós Imaközösség: minden hónap
első vasárnap 16.00
Életige kör minden hónap 1. csütörtök
19 óra
Baba-mama kéthetente csütörtök
10-12-ig (**változott!!**)

HIVATALI ÜGYEK

Bejelentkezni a keresztlőre a kívánt időpont előtt legalább 1 hónappal
szükséges (a baba születésének várható időpontja előtt is el lehet intézni).
Bejelentkezés Lukács Péter állandó diakónusnál a 06-30-474-4549-es
telefonszámon.

Bejelentkezés az esküvőre minden év **március 1-ig**, Molnár Zsolt plébános
úrnál. Ha kérdése van, az 589-540-es vagy a 06-20-9104-509-es
telefonszámon lehet felvilágosítást kérni.

**Plébániai irodaügyelet a Szent Pio Otthonban munkanapokon 8-tól 15
óráig.**

Szent Pio Otthon könyvtárának nyitvatartása:

Minden hó első és második vasárnapján: 16.00-17.00-ig. Egyéb időpontban
előzetes megbeszélés szerint.

**A szentmise szándékok elolvashatók a falijútságon vagy a
sekrestyében!**

Kiadja a Veregyházi Római Katolikus Egyházközség. Megjelenik havonta.

A kiadványért felelős Molnár Zsolt plébános. (e-mail: molnar.zsolt@vaciegyhazmegve.hu)

Szerkesztőség: Horváth György, Ferencz Zoltán

(e-mail: ferencz.zoltan@veregyvhaz.vaciegyhazmegve.hu)

TEREMTŐ LÉLEK

LEVÉL A VEREGYHÁZI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG ÉLETÉRŐL

IX. évfolyam 3. szám

2009. március

Az egyházi év szíve

Jövő vasárnap elkezdődik a nagyhét, Jézus szenvedésének,
halálának és feltámadásának szemlélése és ünneplése. A húsvéti
misztérium az egyházi év szíve, középpontja, a keresztény élet
forrása, hitünk legbelső magja. Ezekben a napokban igyekezzünk
magunkat minél jobban átadni az ünneplésnek, elmélyedni húsvét
titkában, imádsággal, olvasmányainkkal, és részt venni lehetőleg
valamennyi szertartáson.

A nagyhét utolsó három napja régen a nyugalom ideje volt, a
kereskedelmi élet szünetelt, a nép nyugodtan részt vehetett a
szertartásokon. Nagyon lényeges, hogy a hívő ember az év e három
legszentebb napját jól felkészülve és lelki nyugalomban élje át.

A nagyhét az igazi és ősi lelki gyakorlat, negyven napon keresztül
készültünk ennek a megünneplésére, hogy teljességében át tudjuk
élni, ügyes-bajos dolgainkat és a húsvéti előkészületeket zárjuk le
nagyszerdán.

Ezekben a napokban érdemes lehalkítanunk az életünket, zajkeltő
eszközöket, televíziót kikapcsolni, s csendben elmélkedni Urunk
megváltó haláláról, feltámadásáról.

Az egyház minden évben lepergeti előttünk ezt a szent
misztériumot, hogy azt szemlélve még inkább megismerjük,
megszeressük, és bensőleg megismerjük Krisztust, aki értünk adta
életét. Nehezen tudom elképzelni, hogy Krisztushoz tartozna az, aki
nem vesz részt a szent három nap liturgiáján. Krisztus Urunk számára
fontos ez a hét, biztos, hogy újra átéli velünk együtt minden évben, és
arra hív, hogy vele együtt éljük át magunk is. Felismerhetjük így majd
keresztjeinkben, halálunkban és feltámadásainkban az ő áldott
jelenlétét. Ha nem állunk ott nagypénteken keresztje alatt, nem
fogadjuk el kezéből az utolsó vacsorán szent testét és véré, és nem
ünnepljük meg feltámadását, csak névleg, vagy még úgy sem vagyunk
a tanítványai.

Virágvasárnap az Úr ünnepélyesen bevonul Jeruzsálembe, itt és most a templomba, s ezen keresztül a mi életünkbe, s mi elkísérjük őt ezen az úton, a szenvedés útján.

Szent színjáték zajlik le előttünk, melynek azonban már nemcsak nézői, hanem szereplői is vagyunk. Ha a hozsannázó tanítványok elhallgatnak, akkor a kövek szólalnak meg. Ennek tanúi lehetünk, ha mi, katolikusok elhallgatunk, megszólalnak a kövek, szekták gombamód szaporodnak, mert

valakinek hirdetni kell az örömhírt, ha mi - akiknek ez dolga volna - ezt nem tesszük meg, ne csodálkozzunk, hogy a kövek szólalnak meg.

Virágvasárnap másik nagy mozzanata a passió éneklése. Ezen a napon az örömhír a mi Urunk, Jézus Krisztus kínszenvedése. Átéldhetjük vele együtt saját sorsunkat, s miközben szemléljük, életünk megújulást nyer.

A liturgia a mi tanítónk. Nem emberi mű, maga az Úr szól hozzánk és belesodor Isten csendjébe, az ő szemlélésébe. Engedjük, hogy ennek részesei lehessünk.

Gáspár István (Új ember 2004.04.06)

Kiválasztás, Skrutínium - újabb nagy lépcsőfokok a kereszttelkedés előtt. Sokan nem is értik milyen nagy dolgok ezek a számunkra, hiszen őket kisbabaként megkeresztelték, majd iskolásan elsőáldoztak. Mi harmadik éve készülünk a keresztség felvételére, elsőáldozásra, bérmálkozásra. De hiába a sok év, még mindig ugyanolyan izgalommal vagyunk minden jelentős esemény előtt. Remeg a hangunk, kezünk, lábunk és én magam legtöbbször körbe se merek nézni. De egy dolog láthatatlanul is jelen van, a Szeretet. Ez érződik az egész templomban. És ez nem csak a rokonoktól, barátoktól, hanem a számomra még ismeretlen emberektől is jön. Ez érezhető volt a Kiválasztásnál is a mise alatt és után.

KEDVES GYEREKEK, ÉS PERSZE KEDVES FELNÖTTEK! ☺

A Családos Közösség szeretettel vár Titeket

HÚSVÉTI KÉSZÜLŐDÉSRE,

amelyet április 11-én, szombaton, 9-12h-ig,

a Szent Pio otthonban rendezünk!

Lesz húsvéti tojás-és díszkészítés, papírból, és más

alapanyagokból!

FONTOS:

Hozz magaddal ollót, névvel ellátva!

Az alapanyagok nagy részét közösen vesszük meg, ehhez szívesen

vennénk a családok anyagi támogatását, lehetőségük szerint.

GYERTEK EL, ÉS KÉSZÜLJÜNK EGYÜTT,

SZERETETBEN

A HÚSVÉTRA!

elkötelezettség lenne egész napos szentségimádásra (reggeltől estig) a hét valamely napján havi vagy akár heti rendszerességgel.

Kérjük, hogy a sekrestyében elhelyezett táblázatba írjátok be a következő kérdésekre a válaszaitokat vagy juttassátok el Ferencz Zoltánhoz a ferencz.zoltan@verese gyhaz.vacieg yhazmegye.hu email címre.

1. Részt vennél-e szentségimádáson, ha arra egy adott napon, a nap bármely szakában (reggeltől estig) lehetőség lenne?
2. Egy hétköznap vagy egy szombati időpont lenne neked megfelelőbb? Melyik hétköznap lenne az? Havonta hány alkalommal jönnél szívesen?
3. Vállalnál-e olyan szolgálatot, hogy egy órát eltöltesz az Oltáriszentség előtt? (Abban az órában te lennél megbízva Oltáriszentség őrzésével.)

Zsolt atya, Lukács Péter, Ferencz Zoltán

ÁPRILISI ESEMÉNYNAPTÁR

- Április 3.** 19 óra Elsőáldozók szüleinek találkozója
21 óra éjszakai keresztút az Ifjúsági közösség vezetésével. Indulás a szánkópálya aljától. Feltétlenül érdemes sapkát, sálát, esőkabátot, (esetleg kesztyűt), világítóeszközt hozni, és túracipőben vagy bakancsban jönni, mivel rossz idő esetén sem marad el!
- Április 4.** 9 óra Bűnbánati liturgia
- Április 9.** 10 óra Olajszentelési mise Vácon
18.30 Szentmise az utolsó vacsora emlékére
- Április 10.** 17.30 Keresztút a plébániai tanácsok vezetésével
18.30 Nagypénteki szertartás
- Április 11.** 20 óra Feltámadási szertartás és körmenet
- Április 12.** Húsvét vasárnap (vasárnapi miserend szerint)
- Április 13.** 8 óra Húsvét hétfői szentmise

A Skrutínium annyiban volt más, hogy ott háttal álltunk az embereknek, mögöttünk a kezesek, előttünk meg az oltár. Így úgy éreztem, hogy egy körben vagyok, középen, körülöttem pedig azok az emberek akikre mindig számíthatok, akik segítenek utamon. Ez nyugalommal árasztott el, és így sikerült az elcsendesülés, az imádkozás.

Mind a két alkalommal nagyon jó érzéssel töltött el, hogy az Útkereső csoport tagjai jelen voltak, szolgálatot vállaltak. Köszönet nektek!

Nagy Nóra

*A **kiválasztási** szertartásban a kezeseknek és katekétáknak is felelősen tanúsítaniuk kell, hogy a katekumenek alkalmasak a szentségek vételére. A kiválasztás "kötelező" szertartás, amit lehetőleg Nagyböjt 1. vasárnapján kell tartani. E vasárnap ősidőktől fogva a Kiválasztás napja volt, olvasmányai megfelelnek a liturgia mondanivalójának.*

*A **skrutínium** szertartásában maguk a katekumenek (kiválasztottak) és mi mindannyian megvizsgáljuk magunkat – az igeliturgia fényében – , hogyan is áll hitünk. (A szerk.)*

Megbocsátás

Március 14-én a verese gyházi családok közösség felnőtt tagjai - és három apróság - egy napos lelkigyakorlatra gyűltek össze a gödöllői Szentháromság téri templomban Fazekas György atya vezetésével. A témát nem tudtuk előre. Ez Gyuri atya meglepetése volt. Gyuri atya több ószövetségi és újszövetségi szakaszon keresztül bemutatta a megbocsátáshoz való emberi hozzáállás fejlődését. Érzékeltette a megbocsátás és kiengesztelődés napjainkban is nyilvánvaló elevenségét és létfontosságú szükségletét, valamint gyakorlati útmutatást is kaptunk, többek között a megbocsátás lelki fázisait illetően. Sokat tanultunk. A kiscsoportos beszélgetések és remek hangulatú agapé gazdagították az együttlétet. A befejező szentmise, az átélt meghittség és kegyelem, valóban a nap értelmévé és csúcsává lett. Köszönjük ezt a valódi nagyböjti ajándékot az Úrnak, az Anyaszentegyháznak és Gyuri atyának.

Nagy Zsolt

SZERETETSZOLGÁLAT

„Velem tettétek” Mt 25, 40

A szülők lelkigyakorlata alatt meg volt szervezve a gyerekekkel való foglalkozás a Pio otthonban. A szép napos idő miatt a gyerekek önfeledten játszhattak a plébániakertben egész délután. Nagyon szép „légköre” volt a „méta” játéknak. Ez egy olyan játék, amelyben két csapat küzd egymással. Nagyon megörültem, mikor mindjárt a játék kezdetén az egyik fiú kérte, hogy „ne pontra játsszuk”, vagyis a lényeg ne a másik csapat legyőzése legyen, hanem a játékos együttlét. Játék közben jó volt látni, hogy annak, aki még „kezdő” volt, több lehetőséget is adtak a labda elütésére, mint amennyit a játékszabály megengedett. Volt egy szabály, amelyet közös egyetértéssel eltöröltünk, mert azt feltételezte a másik csapat játékosáról, hogy ha a kezébe kerül a labda, nem dobja majd vissza az adogatónak. Javasoltam, hogy töröljük el ezt a buta szabályt, mert így az adogatónak „szívességéből” sem dobhatjuk vissza a földre esett labdát. Először nem értették és ragaszkodtak a szabályhoz. Erre elmondtam, hogy mi most itt szeretetben vagyunk együtt, és a jót feltételezünk egymásról, ezért erre a „buta” szabályra nincs szükségünk. Ebben aztán mindenki egyetértett. Így sikerült a játékunkat a „legfőbb szabályhoz” a szeretethez igazítanunk.

Lukács Péter

„A JÓKEDVŰ ADAKOZÓT SZERETI AZ ISTEN” (2 Kor 9,7b)

Hálás köszönet Böjte Csaba árváinak szánt adományokért! A dévai életbe, munkába, lelkiségbe enged beletekinteni a következő honlap: www.devaigyerekek.hu. Ajánljuk internettel rendelkező testvérek figyelmébe. Néhány aktuális gondolat Csaba testvértől.

„Talán ismerős a kis nyuszi és a teknőc párbeszéde. A nyuszi szalad, a teknőc ballag utána. A nyuszi nyüstöli a teknőcöt, hogy szedje már a lábát, de a cammogó teknőc egyre csak azt mondja, hogy: „te nyuszi, milyen jó, hogy ilyen lassan haladunk!” – „De miért lenne jó – kérdi a nyuszi –, hogy lassan megyünk?” – „Mert nem jó felé megyünk” – jön a csendes válasz a teknőctől. (...) Nem jó felé mentünk, a termelés, fogyasztás mókuskereke már nagyon gyorsan pergett. (...) Hiszem,

hagyni. Bár ez inkább egy illegális csempészethez hasonlított, mert képtelen voltam rá... "szeretem" szorongatni... és a kereszti elmékedések csak még nehezebbé tették. Ami Szadán történt, azt nem könnyű szavakkal kifejezni. Leírhatatlan érzés megtapasztalni az Úr közelségét. Ott volt mindenhol és mindenki benn. A figyelő, megértő és gyógyító szeretet végigkísérte a (majdnem) teljes napot... A közös szentmisék, imák, elmékedések és beszélgetések feltöltöttek lelkileg, a finom falatok pedig testileg... :) Nagyon bennem él az a pár óra. Visszagondolni rá segít abban, hogy a hegyről lejőve ne zuhanjak egyből a szakadék mélyére. Sok sebem begyógyult, sok erőt kaptam a többi begyógyításához, és a még rám váró feladatokhoz... Hálás vagyok az Úrnak ezért a Közösségért. És hálás a Közösségnek... mindenért :) De egy activity játszma még jár... :) Pocsai Noémi

Köszönöm Istenem az embereket, akikhez vezetél! A szadai lelkigyakorlatos napon újra megtapasztaltuk, milyen jó is ebbe a közösségbe tartozni. Különbéféle oldalainkról ismertük meg újra egymást. Jelen volt a játék, sok-sok kacagás, de a komoly beszélgetések is. A kereszti, az activity, szűk körű misék, zsolozsmázások, bűnbánati liturgia, közös étkezések mind felejthetetlen élmények. A „béke szigetén” voltunk, tele Szeretettel. Jó lenne még sok ilyen részt venni. Még ha ilyen rövid is (péntek kereszttől szombat délutánig) feltölt, felfrissít még hónapokra.

Köszönet Zsolt atyának és a befogadó csoportnak ezekért a napokért!
Nagy Nóra

„Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradtak vagytok és terhet hordoztok, és én felüldítelek titeket.” (Mt 11,28)

Kedves Testvérek!

Biztosan sokan vagytok úgy, hogy néha szívesen eljőnétek az otthoni nyüzsgésből, hogy csendben, bensőséges imában együtt töltsétek egy órát az Oltáriszentségben velünk lévő Urunkkal. Talán a jelenlegi reggeli és esti szentségimádási időpontok lehetetlenné teszik, hogy ez a vágyatok (lelki szükségletetek) teljesüljön. Éppen ezért arra kérünk benneteket, hogy egyéneként válaszoljátok meg az alábbi kérdéseket, hogy így képet kaphassunk arról, mekkora igény illetve

egymás után. Közös imádsággal, elmélkedésekkel, Jézus szenvedésével egyé válva jártuk végig az állomásokat... Majd elindultunk Szadára. Mi ugyan egy kis vargabetűvel érkeztünk meg, mert eltévedtünk, így különösen jó volt a szentmisében hazaérkezni, együtt lenni a többiekkel. Az örömhír, hogy „jó nekünk itt lennünk” egyre kézzelfoghatóbbá vált az esti és reggeli imádságban, asztalközösségben, játékban, Zsolt atya születésnapján köszöntésében. Másnap őszinte beszélgetésre került sor. A téma az emberi kapcsolatainkban előforduló sebek gyógyítása volt. Sajnos mindannyiunk életében előfordulhat olyan kapcsolat, amelyet valamilyen rossz érzés beárnyékol. Féltékenység, harag, ellenérzés, düh, sértettség stb. Ezek mind sebet okoznak a lelkünkben és gyógyulásra várnak. Mert ahhoz, hogy tiszta szívvel tudjunk Isten útján járni, az emberi kapcsolatainkat is rendezni kell. Zsolt atya által vázolt szempontok alapján végiggondolva, mindenki elmondhatta saját érzéseit, tapasztalatait, imáját; majd egy levélben leírva az Oltáriszentség elé vihettük, s imában kérhettük a gyógyulást Jézustól. Nekem nagyon jólesett az az őszinteség, és az a szeretetteljes figyelem, amit a társaimtól kaptam. Az Ige újra valóra vált, „A szeretetben nincs félelem”. A legföltettebb, legfájóbb érzések is kimondhatók, odaadhatók egymásnak és Jézusnak is, így segítve a gyógyulást. Lelki napunk közös imádsággal és Zsolt atya áldó szavaival ért véget.

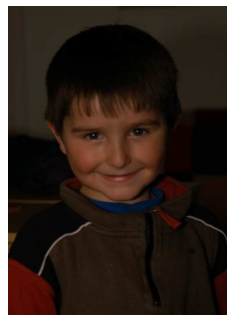
Hálás szívvel köszönöm Ilonának, hogy otthonra lertünk nála! Köszönöm, hogy együtt lehettem Veletek! Segíts Uram mindannyiunkat nap, mint nap felmenni a „hegyre”!

Wéber Éva

„A világ Isten-szötte szőnyeg,
Mi csak visszáját látjuk itt,
És néha - legszebb perceinkben -
A színéből is valamit.”

Remenyik Sándor

Új volt minden. Idén voltam először nem csak hallgatója keresztútnak, és résztvevője egy lelki napnak. A tanácsot megfogadva, a kimerültségemet és fájdalmaimat csomagba téve itthon akartam

hogy mindaz, mi igazán értékes az életünkben, mi az embert emberré teszi, azt nem tudja elvenni tőlünk a gazdasági válság, a pénzügyi összeomlás, mely országainkat érinti. (...) Krisztus mutatja nekünk a kétezer éves utat, a szeretet útját. Képesek vagyunk a mindannyiunkat boldoggá tevő szeretet mellett dönteni, vagy világunk újból a gonosz lélek játékszere lesz? (...) Merjünk külön-külön is, de együtt is a jó szándék által vezetett őszinte szeretet útja mellett dönteni.”

"NINCS EMBEREM" (Jn 5,7)

Alkalmankénti gyermekvigyázásra lenne szüksége egy családnak. Aki tudna ilyen vállalni, kérjük jelezze a karitászcsoportnak.

Hűtőszekrényre lenne szüksége egy családnak. Aki fel tud ajánlani otthon feleslegessé vált, de még működőképes hűtőt, kérjük, jelezze a karitászcsoportnak.

Első ökumenikus családi vasárnap

Szülőktől indult a kezdeményezés, hogy hívjuk meg a helyi Református Általános Iskolát a templomunkba. Onnan jött az ötletük, hogy az iskolai programok között szerepel havonta egy ún. „családi vasárnap”, amelynek istentiszteletén az igehirdetésen kívül a gyerekek is betanulnak szentírási jeleneteket, lelki tartalmú „előadást”, amelynek megjelenítése számukra is öröm. Ezért gondolta néhány katolikus szülő, hogy ne csak ők menjenek ezekre az alkalmakra a református templomba, hanem mi is lássuk vendégül az iskolát „itthon”, minálunk. Az ötletet magam is támogattam. Minden katolikus gyermeknek heti 2 hittanórát tartok az iskolában, ezért rendszeresen, gyakran járok be oda, szinte már otthon érzem magam köztük. Fukk Lóránt lelkész úrral idekerülése óta kiváló, baráti kapcsolatban, együttműködésben vagyunk. Az iskola első éve utáni igazgató- és tanárváltások óta a tantestületben is otthon érzem magam, mert kedvesek, segítőkészek, szorgalmasak, megbízhatók és őszinték. Soha egy pillanatig nem merült fel bárban is felekezeti ellentét az iskolán belül. Efölött a

Jóisten örökdió hármunk (a Lelkész Úr, az Igazgató és jómagam) összefogásán, közös odafigyelésén, törekvésén keresztül. A gyerekek is nagyon aranyosak, őszinték, nyíltak, mint minden olyan gyermek, akiket a szüleik valóban nevelnek is. Ezért, bármilyen fáradt legyek is hétköznapi módon, mindig nagyon szívesen vagyok köztük.

Ezek után érthető, milyen örömmel vettem, mikor Fukász Lászlóné igazgató megkeresett, hogy visszaadnák a sokszoros látogatásunkat. Maga az eredmény pedig várakozáson felül lenyűgöző és meghatározó volt a számomra. Tudtam, hogy ez nem egy kötelező „családi vasárnap”. Úgy gondoltam, eljönnek a katolikus gyerekek (amúgy is itt vannak minden vasárnap), néhány tanítónő, meg talán pár református gyermek is. Ehhez képest az iskola apraja-nagyja, teljes létszámban megjelent. A Lelkész Úr, az Igazgató, a Gondnok Úr, a tanári kar, a gyerekek és a szüleik. Nem néhányan, hanem mindnyájan. Már az előadásuk kezdetén tele volt a templomunk, nem volt üléshely (pedig az utána következő szentmisére még csak akkor kezdtek volna szállingózni a hívek). Az előadás igazán meghatározó volt: tapasztaltam bennük a tanítónők szorgalmát, amivel nem egy átlagos, hanem életkorukat messze kimerítően tartalmazó, igényes, lelki épülésű(n)ket szolgáló műsort tanítottak be a gyerekeknek. Tapasztaltam a gyerekek nyitottságát, velük született természetes fogékonyságát az igazi, lelki értékekre. Tapasztaltam szorgalmukat, lelkesedésüket, izgalmaikat és örömeiket. Együtt énekeltük a nálunk is ismert dicsőítő énekeket, melyeket gitáron Kozma Ferenc református lelkész úr (mint szülő) kísért. Meghatározó volt belenézni a gyermekek ártatlan, romlatlan, csillogó tekintetébe. Nem vagyok naív: a hittanórákon a fegyelmezetlenségükről is van tapasztalatom jócskán. Itt mégis érezhető volt számomra: Isten teremtette beléjük a jót, genetikailag belekódolta minden emberbe, és ezeknek a gyerekeknek hatalmas kincs az, hogy olyan iskolába kerülhettek, ahol ezeket a talentumaikat megtanítyják nekik kibányászni és használni. Mekkora előnnyel indul a keresztény életszentséget megcélzó lelki zárandokútnak egy ilyen neveltetésű gyermek!

A változatos és épületes műsor után következett a havi gyerekmisénk. Ismét azt gondoltam: szép, hogy ennyien eljöttek az előadásra, de a mise annak már nem része, bizonyára csak a katolikusok fognak itt maradni (és így a misére érkező hívek is be fognak férni a templomba). Ismét nem lett igazam: senki nem ment

meg is lopta. Ez a rabszolga eljutott később Pálhoz és megtért. Az apostol, mikor megtudta mi történt, visszaküldte őt gazdájához és menlevelet adott, a rabszolga nevében kér bocsánatot, sőt, burkolva ugyan, de felszabadítását kéri. Nagyon fontos ennek a levélnek a mondanivalója mindenkinek (nem csak valószínűleg:P): nézzünk testvérként arra, aki aláink, vagy fölénk rendelt; szeressük testvérként. Amibe elég megdöbbenő belegondolnom, az az alázat és szorongás, amivel a rabszolga valószínűleg (jajajj) visszament volt urához, eléállt és mondta: "Megloptalak, megszöktem, de megbántam. Kérek, bocsáss meg!", tudva, hogy ezért ki is végezhetik. Filemon pedig, bár szintén csak következtetni tudunk, valószínűleg (elég lesz már) megbocsátott.

Hogy mindennek milyen hatása volt? Pál valószínűleg (na ne!) ezt a rabszolgát, Onezimumot említi a kolosszei levélben, amit valószínűleg (sálálálál-lálál-lálál) kicsit később írt, mint kedves és hú testvérem, sőt a hagyomány úgy tartja, hogy később Efezus püspöke lett belőle. Hogy ez tényleg így volt-e, azt valószínűleg (elég!!!) sosem tudjuk meg.

Valószínűleg Misi voltam
kovacs.mihaly@vereseqyhas.vacieqyhasmegye.hu

Az Útkereső csoport lelki napja Szadán

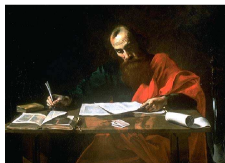
Nagybőjt negyedik hétvégéjén került sor közösségünk lelki napjára Szadán, a „HEGYEN”. A „hegy”, ahol mindig csodák történnek, a „hegy” ahová együtt jó felmenni.

Kezdetben két dolog aggasztott: 1. Még sosem voltam lelki napon. Mindössze néhány hónapja vagyok az Útkeresők csapatának tagja. 2. 14 év alatt még sosem hagytam a gyerekeket egyedül az édesapjukkal ilyen „hosszú” időre (kb.22 óra:-), szóval ilyen még nem volt, hogy csak én nem alszom otthon. Aggodalmam azonban hamar szertefoszlott, mivel az érzés, hogy bízzam magam és családom az Úrra, egyre biztosabb bennem, így ez egy remek felajánlás volt: Igen, Uram mindenben Rád hagyatkozom! És most sem csalódtam.:-)

A családom egy nagyot kirándult a Budai-hegyekben, én pedig valódi lelki táplálékkal tértem haza a „hegyről”.

Lelki napunk este kezdődött a keresztúttal a templomban. Kissé megilletődve várakoztunk a sekrestyében, majd elindultunk sorban

állapotról. Szót ejtettünk a kilátástalanságról és a reményről egyaránt. Nagyon erős volt bennem az együttérzés és valódi egységélményem volt ezzel az ismeretlennel, akiétől látszólag mindenben különböző élethelyzetben vagyok. Meglepetésemre kiderült, hogy mindketten 1967-ben születtünk. Többször elmondta, hogy érzi és látja azt, hogy én mennyire megértem Őt. Istenről, Jézusról és az Evangéliumról egyetlen szó sem esett közöttünk. Egyszerű jelenlét volt. Végül a szűk órával találkozásunk előtt vett ebédet és némi pénzt adtam Neki, majd elköszöntem és mentem tovább. Útközben eszembe jutott az előző vasárnapi evangélium és homília. Az evangéliumi szakasz a leprás meggyógyításáról és a Vele való bánásmódról szólt. Azt mondta Sanyi papunk, hogy sokfelé keressük mi Jézust, de valószínűleg a legnyomorultabbak között lehetne Őt megtalálni. Megborzongva mondtam köszönetet, hogy mindez megtörtént velem. Imádságban és valódi lelki békében telt a napom további része, megmaradva aznap dolgomban és mindenkori jelenemben. Igen. Az Ige testté lett és az Evangélium él napról napra, ám az egyáltalán nem biztos, hogy ott, ahol én keresem.

Szent Pál levelei ma

A Filemonhoz írt levél

Ha valaki el akarja mondani magáról, hogy végigolvasta a Szentírás legalább egy könyvét, és más nem is fontos neki, akkor ezt ajánlanám, valószínűleg (kezdődik, és ennél már csak bizonytalanabb lesz minden) hosszabb ez a cikk, mint a levél, de nem számolom ki:). Ez a könyv is valószínűleg a valószínűsíthető (ez még mindig csak a kezdet;)) Efezusi fogságban keletkezhetett, az egyetlen tisztán magánlevél az egész Újszövetségben, úgy érve, hogy nincs benne általános, tanító rész. Ez a levél kizárólag azzal foglalkozik, hogy kell keresztény módon megélni valamit, mindenféle elmélet nélkül. Filemon Pál jó barátja volt, mélyen hívő, az ő házában gyűltek össze a helyiek. Elszökött tőle egy rabszolgája, aki a levél tartalma alapján valószínűleg (má' megint)

haza. Ahogy fent is írtam: „a Lelkész Úr, az Igazgató, a Gondnok Úr, a tanári kar, a gyerekek és a szüleik. Nem néhányan, hanem mindnyájan” itt maradtak, és velünk imádkozták végig a szentmisét. Amikor a végén személyesen megköszöntem ezt nekik, akkor a válaszuk ez volt: „mi eredetileg is így terveztük, nekünk ez így természetes”.

Számomra ez a másfél óra határtalan öröm volt. Nem is csak a személyemnek oly kedves emberek jelenléte miatt, hanem legfőképp azért, mert ugyanazt tapasztaltam most is, mint egész tanévben: ők nemcsak beszélnek az ökumenéről, hanem élik is azt. Kézzel foghatóan tapasztaltam a 133. zsoltár szavait: „Íme, milyen jó és milyen gyönyörűséges, ha együtt laknak a testvérek!” Jóval több ez már egy évente közös imahétnél!

A Jóistennek legyen hála érte, és tartsa meg őket továbbra is
ilyen elkötelezetteknek: Balázs atya

Már negyed hatkor a templomunk megtelt a hivekkel. Én közel álltam a gyerekekhez onnan láthattam a műsorukat. Nagyon örültek egymásnak, hogy ilyen formában is találkozhatnak. Versmondásuk és éneklésük közben nagy volt az egyetértés, hiszen Istenhez imádkoztak és hálát adtak neki! Jó volt látni a gyerekek arcán a boldogságot, tiszta, őszinte hitüket. Érzékeltették velünk azt az érzést, hogy: Sokfélék vagyunk, de Krisztusban egyek (1Kor 12,12). Műsoruk befejeztével nagyon kevesen mentek haza és egy fantasztikus gyermekisen vehetünk részt. (Köszönet Balázs atyának) Itt közösen imádkoztunk gyermekeinkért, iskolánkért, hitbéli vezetőinkért és tanárainkért. Kérem a Jóistent, adjon nekik erőt és segítse a további áldozatos munkájukat.
Fekete Katalin

Március 15-én különös nap köszöntött ránk. A szabadság ünnepével együtt új időszámítás vette kezdetét a Katolikus templomban is, hiszen ezen a napon első ízben látogattak el a Kálvin téri Református Általános Iskola tanulói ide, hogy kis műsorukkal még bensőségebbé tegyék ezt az Öröm Ünnepet. Már a templomhoz közeledve is különös érzés fogott el, látva a sok-sok autót, itt valami készül. Belépve a templomba csupa izgatott és mosolygós arcot láttam, és ami különösen megdobogtatta a szívemet, nagyon sok gyermeket az Isten Házában. Az iskola tanulói, mind az elsősök, mind a másodikosok színvonalas műsorral kápráztattak el minket. Nagyon tetszett, hogy voltak bátor

jelentkezők, akik saját képességeiket külön is megmutatták egy-egy énekkel. A tanárok és diákok lelkesedése, úgy gondolom, ilyen alkalmakkal csak nő, hogy részesei, és előidézői lehetnek annak, hogy Isten kegyelméből közösséggé kovácsolódhatunk mi szülők, gyermekek, családok. Kívánom, hogy Isten segítségével folytatódjanak az ilyen közös alkalmak, hogy együtt hirdessük az Úr dicsőségét.

dr. Lajos Beáta

Templomdba lépek

Térdre hullok, ím kicsiny lélek
előtted úgy remélek,
hogy újra-újra úgy élek,
mint gyermekkoromban,
ahogy keltek a fények az alkonyatban
a gyertya lángja bevilágított a
szobámba
és árnyak, vagy Angyalok talán
kik ott forogtak ablakom párkányán,
hívtak táncba, énekszóra,
vidám esti mulatságba,
ahol zengett hangom
s a szívem kinyílt
ölelni magamhoz mindenkit...
S most térdre hullok köszönet
képpen,
hogy ezt az élményt újra élem,
két gyermekem s férjem,
kiket adtál-
esténként táncba hívnak,
énekszóra, vidám esti mulatságba,
s ajkukon édes az áldás,
ahogy aludni térnek, halk szuszogás
kíséri álmuk, s talán ők is látják,
ahogy angyalaid küldöd újra,
hogy hívják őket táncba, énekszóra,
vidám esti mulatságba....

Templomdba lépek
hűvös, selymes vén falak,
a csendre visszhangot vet
a félrevert nagy harang.
Középen megállok
fel-felfelé nézek.
Merre vagy Istenem,
ha ujjongva dicsérellek?
Itt kevés a szó,
a Lélek áll magában,
meghajlik némán a súly alatt.
Cselekedni kéne, nem beszélni
folyton...
De mutass utat Uram!
Utat kérsz? Nézz mélyen önmagadba,
elültem már rég ott a magot,
csírája sorvad, ha nem teszed,
mit már vég nélkül mutatok.
A Lélek feláll, felölti testi valóm.
Kezembe adta a lehetőséget,
hogy valóban ezt akarom?...
Fehér falak, vég nélküli tisztaság,
jó Uram, legalább hetente egyszer
betérni hozzád.
Újra kondul a harang,
s utamon tudom elkísér
a Tőled kapott új hang.

ÉLŐ IGE

„Élek, de már nem én, hanem Krisztus él én bennem.” Gal 2,20

Az Igének teremtő ereje van. Krisztust formálja ki bennünk. Ez a rovat azért született, hogy megoszthassuk egymással lelki élményeinket, amelyeket akkor éltünk át, amikor a Lélek indítását követve az Evangélium szellemében cselekedtünk.

TALÁLKOZÁS AZ UTCÁN

Egy szürke hétköznapon kissé ingerülten, időzavarban tettem a dolgom épp a könyvelőhöz indulva, és késésben lévén felhívtam és jeleztem, hogy 30 percet kések. Nem volt jó neki így, ezért megkért, hogy három óra múlva menjek inkább. Ekkor rám szakadt az idő. Sok dolgom volt, de semmi konkrét. Ezer ötlet kavargott a fejemben. Eszembe jutott, hogy egy bank automatához mindenképp mennem kell, ezért elindultam a legközelebbi felé gyalog. A pénzkivét után gondoltam, bemegyek a szomszédos boltba és veszek ebédet magamnak, amit megmelegítek az irodában. Nem volt béke bennem továbbra sem és tudtam azt, hogy kisebb csapdában vagyok ilyen lelki helyzetben, egy nagy boltban. Vásárlással vigasztalódnai? Hiszen jól tudtam, hogy nem csak ebédet veszek majd. Csaknem egy órát töltöttem az áruházban, ahol nézelődtem, újságot olvastam és vásároltam. Két szatyorral két kezemben a szerzés élményítő tüneti kezelésének jól ismert átmeneti, felszínes nyugalomával sétáltam vissza az iroda felé. Már nem siettem. Egyszer csak közelről érkező emberi beszédre lettem figyelmes. "Milyen korrekt üzletember" - így a hang. Körülnéztem, és nem láttam senkit. "Diplomás, rendes ember és milyen családcentrikus" folytatta. Ekkor megálltam, hogy alaposan körbenézzek, mert mindhárom tény igaz volt rám. Két oszlop között, kis emelvényen egy ránézésre 50 és 60 év közötti szakállas ember ült szemlátomást elég rossz állapotban. Segítséget kért. Elmondta az életét, hogy ő is diplomás, mesélt az elvesztett családjáról és arról hogyan lett rokkant, majd hajléktalan. Beszélgettünk a hajléktalanszállókról és a bennük és körülöttük uralkodó szomorú